

Arrest

**nr. 65 524 van 11 augustus 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 21 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 maart 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 september 2004 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 4 oktober 2004 wordt het verblijf geweigerd omwille van een kennelijk ongegronde aanvraag.

Deze beslissing wordt bevestigd door het Commissariaat-generaal op 28 januari 2005.

De beroepen die verzoeker bij de Raad van State heeft ingediend tegen de voormelde beslissingen worden door de Raad van State verworpen bij de arresten nrs. 197.441 en 197.442 van 28 oktober 2009.

1.2. Bij beslissing van 14 januari 2011 wordt de op 6 oktober 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, omdat niet was voldaan aan de documentaire verplichting.

Op 21 maart 2011 dient de verzoekende partij een annulatieberoep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De zaak is gekend onder rolnummer X

1.3. Op 4 maart 2011 wordt verzoeker in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, gegrond op de volgende redengeving :

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 01.02.2005.*
- *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 04.10.2004. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”*

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker doet ter zitting gelden dat de door hem aangevoerde feiten voor waar moeten worden aangenomen, nu geen nota werd ingediend door de verwerende partij.

2.2. Artikel 39/59, § 1 van de Vreemdelingenwet sanctioneert enkel het geval waarin de verwerende partij het administratief dossier niet heeft toegestuurd binnen de vastgestelde termijn op de wijze waarnaar verzoeker verwijst. Het administratief dossier in deze zaak werd wel degelijk toegestuurd binnen de voorziene termijn, zodat verzoeker niet kan worden bijgetreden.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het enig middel luidt als volgt

“3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder schending van artikel 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 juncto de artikels 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de artikelen 30, 2 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus juncto de artikelen 4 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie opgemaakt te Nice van 7 december 2000 juncto artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950.

3.2.1. De bestreden beslissing motiveert dat:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen op datum van 01.02.2005. Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 04.10.2004. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

De beslissingen in de asielaanvraag van verzoekende partij vallen onder de oude asielprocedurewetgeving waarbij niet werd gepeild naar het recht op de subsidiaire bescherming van verzoekende partij. Het motief dat zijn asielaanvraag werd geweigerd kan daarom niet de bestreden beslissing niet schragen zonder na te gaan of verzoekende partij geen risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Schending van artikel 30 van voormelde Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 juncto de artikelen 4, 19, 2 van het voormelde Handvest afgekondigd door het Europees Parlement, de Raad en de Commissie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009 en artikel 3 van voormeld Europees Verdrag van 4 november 1950.

Ook het motief dat verzoekende partij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 oktober 2004 kan de bestreden beslissing niet draagkrachtig schragen omdat door het dringend

beroep het voormelde bevel werd geschorst en verzoekende partij na de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen het recht verwierf de regularisatie van zijn verblijf om humanitaire redenen in te roepen. Tijdens de periode van het beroep voor de Raad van State kon verwerende partij redelijkerwijze verzoekende partij niet uitwijzen. Bovendien was de Belgische Staat in gebreke om de Europeesrechtelijke wetgeving wat de subsidiaire beschermingsgrond betreft in haar wetgeving te voorzien terwijl deze beschermingsgrond in de omliggende Lidstaten bestond.

Voorgaande redenen tonen aan dat de ingeroepen motieven niet draagkrachtig zijn en de bestreden beslissing niet kunnen schragen. Schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet heeft overschreden, dat hij niet als vluchteling werd erkend en dat hij reeds het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt verder dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat ook op dat vlak het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt, en verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

Bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet stelt de verwerende partij in feite niets anders vast dan een situatie die door dat artikel gevisieerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen.

3.4. Er wordt opgemerkt dat verzoeker het hoofdmotief van de bestreden beslissing niet betwist.

3.5. Waar verzoeker aanvoert dat de beslissing van de Commissaris-generaal valt onder de oude asielprocedurewetgeving waarbij niet werd gepeild naar het recht op subsidiaire bescherming, en het motief dat zijn asielaanvraag werd geweigerd de bestreden beslissing niet kan schragen zonder na te gaan of verzoeker geen risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, dient erop gewezen dat deze bepaling vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, en dat diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is ertoe gehouden is zijn beweringen te staven met een begin van bewijs (R.v.St., nr.167.854, 24 januari 2007). Verzoeker toont niet aan dat hij het bestuur op welk moment dan ook na de afwijzing van zijn asielaanvraag ertoe heeft uitgenodigd kennis te nemen van een mogelijk risico op folterende of onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, en hij toont, met een verwijzing naar de door hem geschonden geachte bepalingen geenszins aan dat het bestuur dit ambtshalve zou moeten doen, zodat dit middelonderdeel niet kan worden aangenomen. Overigens brengt verzoeker in het onderhavige verzoekschrift geen enkel element aan dat zou kunnen wijzen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en kan alleen maar worden vastgesteld dat verzoeker geen argumenten aanvoert tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij zich in een situatie bevindt zoals gevisieerd in artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

3.6. Voorts, wat betreft het motief dat verzoeker geen bevel gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, en verzoekers argument dat dat bevel werd geschorst ingevolge een dringend beroep dat hij had ingesteld, dat hij na de beslissing van de Commissaris-generaal het recht verwierf de regularisatie van zijn verblijf om humanitaire redenen in te roepen en dat tijdens de procedure voor de Raad van State verzoeker derhalve redelijkerwijze niet kon worden uitgewezen, kan hij evenmin worden bijgetreden: uit het administratief dossier blijkt dat het dringend beroep werd afgewezen, en dat met de arresten nrs. 197.441 en 197.442 van 28 oktober 2009 verzoekers –overigens niet schorsende-beroeppen bij de Raad van State tegen respectievelijk de beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken van 4 oktober 2004 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2005 tot bevestiging van de eerstvermelde beslissing, werden verworpen, zodat de verwerende partij op het moment van het nemen van de thans bestreden beslissing genoegzaam kon verwijzen naar het bevel van 4 oktober 2004 en het feit dat verzoeker daar geen gevolg aan heeft gegeven. Gelet op de niet schorsende werking van het indienen van een beroep bij de Raad van State doet het argument dat verzoeker naar zijn mening hangende de procedure gerechtigd was om een regularisatie om humanitaire redenen in te roepen, aan het voorgaande geen afbreuk, zo evenmin de stelling dat België in gebreke was om de Europeesrechtelijke wetgeving wat de subsidiaire beschermingsgrond betreft in haar wetgeving te voorzien terwijl deze beschermingsgrond in de omliggende Lidstaten wel bestond. Dienaangaande kan voorts nog worden verwezen naar wat hierboven werd gesteld, aangaande het eerste middelonderdeel. Verzoekers verblijf werd, ten slotte, overigens nooit geregulariseerd en verzoeker brengt geen argument in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij dus nog steeds illegaal in het land verblijft.

3.7. Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris hem op kennelijk onredelijke wijze bevel heeft gegeven om het grondgebied te verlaten, noch dat dit bevel zou zijn genomen in schending van de door hem aangehaalde bepalingen. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS